

מסכת עדיות

פרק ב משנה ג

אף הוא העיד על כפר קטן שהיה בצד ירושלים, והיה בו זמן
אחד והיה מלוה לכל בני הכפר וכותב בכתב ידו ואחרים
חותמים, ובא מעשה לפני חכמים והתירו. לפי דרכך אתה
למד, שהאשה כותבת את גטה והאיש כותב את שוברו, שאין
קיום הגט אלא בחותמו. ועל מחט שנמצאת בפשר, שהסכין
והידים טהורות, והפשר טמא. ואם נמצאת בפרש, הכל
טהור: